

Βγάνει τὸ ἀγέννητο μέσαθ' ἐκ τοῦ (λέγει τὰ αἰσχίστα). 3) Ἐνεργ. ὁ μήπω γεννήσας Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) Μύκ. Παξ. Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Ἀγένη'τη γυναῖκα Θεσσ. Δαμαλίδ' ἀγένη'τ' Χαλκιδ. Ἀγένη'το ζῶσαν Μύκ. Ἀγένητον χτήνον (ἀγέλης) Χαλδ. κ.ά. Ἀρνάδα ἀγέννητη Παξ. Πρατῖνα ἀγένη'τ' Αἰτωλ. Κρεῖας ἀπὸν ἀγένη'τον εἶναι καλῦτιρον ἀπὸν σιρκὸ αὐτόθ. || Ἄσμ.

Πουλεῖ γιλάδια ἀγέννητα, γιλάδια γιννημένα

Αἰν. Συνών. ἀγεννος 1. β) Ὁ μὴ ἀποκτήσας τέκνα Πόντ. (Ὁφ.)

ἀγεννοβόλητος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γεννοβολήτος <γεννοβολῶ.

Ὁ μήπω γεννήσας, συνήθως ἐπὶ ἰχθύος.

ἀγεννος ἐπίθ. Ἄνδρ. Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Λευκ. Μήλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Φεν.) Χίος κ.ά. ἄγινους Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. ἄεννος Ἰκαρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γεννῶ ἢ τοῦ οὐσ. γέννα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ, 2, 109 καὶ ἐν Ἀθηνᾷ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 21.

1) Ἐνεργ. ὁ μήπω γεννήσας Ἄνδρ. Ἡπ. Ἰκαρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Λευκ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Μήλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν. Φεν.) Χίος κ.ά.: Ἀγελάδα - προβατῖνα ἄγεννη Λευκ. Γυναῖκα ἄγεννη Κεφαλλ. Κρήτ. Λευκ. κ.ά. Ἐχω μὴ γίδα ἀκόμη ἄγεννη Ἡπ. Ἀγεννα πρόβατα Μήλ. Δαμαλίδ' ἄγινου Χαλκιδ. Συνών. ἀγέννητος 3. 2) Παθ. ὁ μήπω γεννηθεὶς Πελοπν. (Λακων.): Ἐσὺ ἦσους ἄγεννος. Συνών. ἀγέννητος 1.

ἀγενος ἐπίθ. (I) Χίος ἄενος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀγενής.

Ὁ μὴ καταγόμενος ἀπὸ καλὴν γενεάν, ἀγενής.

ἀγενος ἐπίθ. (II) Ἰκαρ. Κρήτ. ἄενος Ἰκαρ. Κάρπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. γένει.

1) Ὁ μὴ ἔχων γένειον διὰ τὴν ἄωρον ἔτι ἡλικίαν, ἀγένειος Ἰκαρ. Κρήτ.: Ἀγενο παλληκάρι Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἦτο ψηλός, ἦτο λυγρός, ἔμορφος σὰν κ' ἑσένα, μὰ κείνος ἦταν ἄγενος, μὰ σ' εἶσαι μὲ τὰ γένεια

Ἰκαρ. Συνών. ἀγένειος. 2) Μεταφ. ἄπειρος, ἀνεπιτήδειος Κάρπ.: Παροιμ. Ἀενος ζευγᾶς, ῥημὰ σπιτιοῦ (ὁ ἄπειρος γεωργὸς εἶναι ἢ καταστροφὴ τοῦ οἴκου. Ἐπὶ τοῦ φύσει ἀνεπιτηδείου).

ἀγεόρταστος ἐπίθ. Ἀθῆν. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. ἀγεόρταστος Πελοπν. (Αἰγ. Ἀρκαδ.) ἀγεόρταγος Κέρκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γεορταστός <γεορτάζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀνεόρταστος.

Παθ. ὁ μὴ ἐορταζόμενος Κέρκ. κ.ά.: Ἐχει ὄνομα ἀγεόρταγο (ὄνομα, τοῦ ὁποίου ἀντίστοιχον ὄνομα ἁγίου δὲν ὑπάρχει). Ἐνεργ. Ὁ μὴ ἐορτάζων τὴν ὀνομαστικὴν ἐορτήν του Ἀθῆν. Πελοπν. (Αἰγ. Ἀρκαδ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά.: Εἶν' ἄνθρωπος ἀγεόρταστος, δὲ γεορτάζει ποτέ του Ἀθῆν. Ἀγεόρταστος ἔμεινα φέτος, γιατί ἦταν πεθαμένος ὁ πατέρας μου Αἰγ.

ἀγεραλάευτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γεραλαεῦτος <γεραλαεύω.

Ὁ μὴ πληγωμένος, ἀπλήγωτος.

ἀγερασῖα ἢ, Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγέραστος κατὰ παρασχετισμὸν πρὸς τὸ ἐγέραςα ὄφρ. τοῦ ρ. γερονῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ νὰ μὴ γηράσκη τις, ἢ διαρκὴς θαλερότης: Φρ. Τὸν δέρνει ἀγερασῖα (δὲν γηράσκει ποτέ του) Ἐρμούπ.

ἀγέραστα ἐπίρρ. Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγέραστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἄνευ γήρατος: Φρ. Ζῇ ξένοιαστα καὶ ἀγέραστα (ἐπὶ τοῦ διάγοντος βίον ἀμέριμνον καὶ μὴ γηράσκοντος).

ἀγέραστος ἐπίθ. Βιθυν. Ἡπ. Κέρκ. Πάρ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κοτύωρ.) κ.ά. — Λεξ. Περίδ. ἀγέραστος Μακεδ. (Σιάτ.) κ.ά. ἀεραστος Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ.) ἀγήραστος Ἀθῆν. Κυκλ. ἀγήραγος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γεραστός <γεράζω. Τὸ ἀγήραστος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. γήρας.

Ὁ μὴ γηράσκων, ὁ πάντοτε φαινόμενος νέος ἐνθ' ἄν.: Ἀγέραστος ἄνθρωπος πολλαχ. Ποῦ εἶδο τ' ἀεραστό σου ποῦ νὰ τὸ φάῃ ὁ νύκθης, ὅλημερίς τῇ μέρας κάθεται 'ς ἓνα δῶμα καὶ πετροβολᾷ με! (ἦτοι νὰ μὴ προφθάσῃ νὰ γηράσῃ, νὰ ἀποθάνῃ νέον, ἐνν. τὸ παιδί) Ἀπύρανθ. Γιὰ ξάνοιξε τ' ἀεραστο πῶς μὲ πιλαθιάζει! (γιὰ κοίταξε πῶς μὲ πειράζει αὐτὸ τὸ παιδί ποῦ νὰ μὴ γηράσῃ! Λέγεται καὶ ὡς ἀρὰ καὶ ὡς θωπεῖα. Καὶ εἰς τὴν πρώτην μὲν περίπτωσιν σημαίνει εἴθε νὰ ἀποθάνῃ πολὺ ἐνωρίς χωρὶς νὰ φθάσῃ εἰς γεροντικὴν ἡλικίαν, εἰς δὲ τὴν δευτέραν, εἴθε νὰ μὴ γηράσῃ ποτέ, νὰ εἶναι πάντοτε νέος) αὐτόθ. || Φρ. Γεράματα ἀγέραστα (γῆρας μὴ κατάδηλον) Πάρ. (Συνών. ἴφρ. γεράματα ποῦ τὰ 'χει κἀνεὶς καὶ δὲν τοῦ δείχτουν). Συνών. ἀγήρατος.

ἀγερε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γεροῦ = γηράσκω.

Ὁ μὴ γηράσκων, ἀγήρατος.

ἀγερίνα ἢ, Ἡπ. Παξ.

Ἐκ τοῦ Λατίν. arena (= ἄμμος) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίνα ἀντὶ *ἀρενίνα. Ἡ μεταβολὴ εἰς ἀγερίνα ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀέρας-ἀγέρας.

Ἡ λεπτοτάτη ἄμμος τοῦ αἰγιαλοῦ (ἢ οἶονεὶ ὡς λεπτὸς κονιορτὸς δυναμένη ὑπὸ τοῦ ἀέρος νὰ μετεωρισθῇ καὶ νὰ παρέχῃ οὕτω τὴν ἐντύπωσιν ἄμμου ἀερίου) ἐνθ' ἄν.: Ὁ χορὸς ἄμμος εἶναι γιὰ ἱτὰ πρῶτα μπουκαρίσματα, γιὰ τ' ἀπόξω μᾶς χρειάζεται ἀγερίνα (μπουκαρίσματα = ἄμμοκονιάματα) Παξ.

ἀγέρμανος ὁ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. germano.

Νῆσσα ἢ ἀγρία. Συνών. ἀγριόπαπια.

ἀγερόσερτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀερόσερτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γεροσερτός <γερο-σέρνω.

